

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobkyně: **P. T. M. N.**, nar. X
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 12. 9. 2024 o vydání zaměstnanecké karty, vedeném pod sp. zn. OAM-58821/ZM-2024,

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 12. 9. 2024 o vydání zaměstnanecké karty v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-58821/ZM-2024 do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 12 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Ondřeje Fialy.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 12. 9. 2024 na zastupitelském úřadě v Drážďanech žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona č. 326/999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Dne 14. 11. 2024 požádala žalobkyně Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“) o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného. Opatřením ze dne 12. 12. 2024 komise uložila žalovanému, aby do 60 dnů od doručení opatření vydal rozhodnutí, pokud žádost zamítne nebo řízení o ní zastaví. V případě, že žalovaný shledá, že jsou naplněny podmínky pro to, aby žádosti bylo vyhověno, nařídila mu komise ve stejné lhůtě vyhotovit předkládací zprávu a vydat pokyn k udělení dlouhodobého víza s tím, že průkaz o povolení k pobytu bude žalobkyni vydán do 60 dnů po poskytnutí údajů nezbytných pro jeho vydání. Opatření bylo odůvodněno tím, že o žádosti žalobkyně mělo být rozhodnuto ve lhůtách podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které žalovaný nedodržel.

II. Žaloba

3. Dne 16. 12. 2024 podala žalobkyně žalobu na ochranu proti nečinnosti. Uvádí, že podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo o žádosti rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
4. Dle žalobkyně je lhůta 60 dnů stanovená v opatření proti nečinnosti zjevně nepřiměřeně dlouhá jak ve vztahu k celkové délce řízení, tak ve vztahu k základní zákonné lhůtě 60 dnů, kterou již žalovaný překročil. Žalobkyně upozorňuje, že v obdobných případech komise zpravidla prikazuje vydat rozhodnutí do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti a stanovení takto výjimečně dlouhé lhůty nyní nijak věcně neodůvodňuje. Samotné vyřizování žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti trvalo komisi 28 dnů.
5. Pro případ vyhovění žádosti přitom komise stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí ještě delší, neboť stanovila lhůtu 60 dnů pro vydání předkládací zprávy a k tomu ještě dalších 60 dnů od poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu. Lhůta je zároveň neurčitá, neboť v případě vyhovění žádosti není zřejmé, do kdy má žalovaný rozhodnout.
6. Také Ústavní soud považuje lhůtu 60 dnů za nepřiměřeně dlouhou, byť v extrémních případech ještě akceptovatelnou. Nynější věc však rozhodně nelze považovat za krajní či extrémní případ z hlediska skutkové či právní složitosti. Žalobkyně proto navrhuje, aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně v soudem stanovené lhůtě.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že dne 15. 1. 2025 byla žalobkyni zaslána výzva k odstranění vad žádosti, tj. k doložení dokladu prokazujícího odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. Žalobkyni byla stanovena lhůta 20 dnů.
8. Dle žalovaného podaná žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci k tvrzené nečinnosti. Ze spisového materiálu je jasné zřetelné, že žalovaný činil a stále činí nezbytné Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

úkony k posouzení žádosti žalobkyně a vydání rozhodnutí. Žalobní námitky z velké části navíc směřují proti opatření, kterým komise žalovanému stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí, čímž vyhověla návrhu žalobkyně. Dle tohoto opatření stále běží lhůta k vydání rozhodnutí. Podanou žalobu tak žalovaný považuje za předčasnou. V nejbližší době žalovaný o žádosti žalobkyně rozhodne, nicméně nyní je žalovaný povinen počkat na součinnost žalobkyně, resp. jejího zástupce. Žalovaný proto navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl, popř. odmítl pro předčasnost.

9. Žalobkyně v replice uvádí, že není pochyb o tom, že žalovaný překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí a je nečinný. Jeho nečinnost přitom již autoritativně shledala i komise coby nadřízený správní orgán. Výzva k odstranění vad žádosti ze dne 15. 1. 2025 byla zaslána až po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Nemá tedy za následek stavění lhůty pro vydání rozhodnutí a na nečinnosti žalovaného nic nemění.

IV. Posouzení věci

10. Zdejší soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Dle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), musí žalobce v žalobě na ochranu proti nečinnosti tvrdit, že správní orgán nevydal rozhodnutí nebo osvědčení, ačkoli mu to zákon ukládá. Dále musí bezvýsledně vyčerpat prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.
11. Zdejší soud se proto zabýval tím, zda žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředky nápravy ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Obecně platí, že bezvýslednost vyčerpání nastane až prvním dnem po konci opatřením proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou (nález Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20). V žalobkyní odkazované judikatuře Nejvyšší správní soud tyto úvahy rozvedl tak, že *„má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti... Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2023, č. j. 9 Azs 194/2023-40).
12. Soud musí vzít v potaz nejen to, že žalovanému již uplynula zákonná lhůta k vydání rozhodnutí, ale musí zohlednit i dobu, po kterou nadřízenému správnímu orgánu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti. S ohledem na to lze dle Nejvyššího správního soudu akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.
13. Zdejší soud se přitom ztotožňuje se žalobkyní, že komisí stanovená lhůta je pro nynější věc nepřiměřená. Pokud § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanoví, že žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

má rozhodnout do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, bez patřičného odůvodnění či jiných podstatných okolností plynoucích ze spisu zásadně nelze považovat za přiměřenou lhůtu o stejné délce stanovenou v opatření proti nečinnosti. K tomu přistupuje fakt, že komise vyřizovala žádost žalobkyně o opatření proti nečinnosti 28 dnů.

14. Jak navíc žalobkyně správně upozorňuje, lhůta pro rozhodnutí není v případě kladného rozhodnutí o její žádosti (o což žalobkyni z povahy věci primárně jde) opatřením stanovena na 60 dnů od doručení opatření žalovanému, nýbrž je ještě delší. Ve lhůtě 60 dnů se totiž žalovanému ukládá toliko vyhotovit předkládací zprávu a vydat pokyn k udělení víza.
15. Vydání předkládací zprávy, respektive udělení interního pokynu k udělení víza však nelze považovat za odstranění nečinnosti. Vydáním rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky (zaměstnanecká karta) se totiž rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu ve smyslu § 169 odst. 10 písm. a) zákona o pobytu cizinců (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, a ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Azs 225/2021-38).
16. Lze tedy souhlasit se žalobkyní, že fakticky je opatřením proti nečinnosti žalovanému stanovena k rozhodnutí lhůta delší než 60 dnů, neboť žalovaný má v případě splnění podmínek pro vyhovění žádosti do 60 dnů vyhotovit předkládací zprávu a vydat pokyn k udělení víza. Poté zákon předpokládá sled několika nezbytných úkonů. Žalobkyni bude vyznačeno vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty, v době platnosti víza musí žalobkyně přicestovat do ČR, do 3 dnů od přicestování se žalobkyně musí dostavit k žalovanému ke zpracování údajů nezbytných pro vydání zaměstnanecké karty, a konečně, poté ve lhůtě stanovené žalovaným, nejpozději však do 60 dnů, dostavit se k žalovanému k převzetí zaměstnanecké karty, čímž bude rozhodnutí vydáno.
17. Žádné závažné důvody pro takto stanovenou lhůtu, spočívající např. ve skutkové či právní složitosti vyřizování žádosti žalobkyně, nevyplývají ani ze spisu, ani z opatření proti nečinnosti nebo vyjádření žalovaného k žalobě. Ze všech uvedených důvodů je lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti nepřiměřená a žalobkyně prostředky ochrany ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpala. Žaloba je tedy přípustná.
18. Podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců *o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.*
19. V opatření ze dne 12. 12. 2024 komise konstatovala, že žalovaný uvedenou zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí nedodržel. Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41). Z uvedeného tedy lze dovodit, že žalovaný se dopustil (a ke dni vydání tohoto rozsudku stále dopouští) nezákonné nečinnosti.

20. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že činil a stále činí nezbytné úkony k posouzení žádosti žalobkyně a vydání rozhodnutí. Z předloženého správního spisu však vyplývá, že jediný úkon, který žalovaný ve věci žádosti žalobkyně za 4 měsíce správního řízení učinil, je výzva k odstranění vad žádosti ze dne 15. 1. 2025. O smysluplnosti tohoto úkonu lze ovšem pochybovat, neboť žalovaný vyzval žalobkyni k doložení dokladu o ukončení základního vzdělání nebo praktické školy. Žalobkyně ovšem již k žádosti předložila osvědčení o získání profesní kvalifikace, podle kterého vykonala před autorizovanou osobou úspěšně zkoušku podle § 18 zákona č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání a o změně některých zákonů (zákon o uznávání výsledků dalšího vzdělávání), a získala profesní kvalifikaci „Manikér/Manikérka a nehtová designérka (69-024-H)“. Podle § 17 odst. 2 zákona o uznávání výsledků dalšího vzdělávání přitom může být žadatelem o konání zkoušky pouze osoba, která získala alespoň základní vzdělání (resp. účastník rekvalifikace podle zákona upravujícího zaměstnanost, což se však zjevně žalobkyně netýká). Zejména však na plynutí lhůty pro rozhodnutí nemají vliv okolnosti, které nastanou ve správním řízení po jejím marném uplynutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32).

V. Závěr a náklady řízení

21. Zdejší soud s ohledem na shora uvedené v souladu se žalobním návrhem podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému, aby do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, je třeba takto stanovenou lhůtu vykládat tím způsobem, že se do ní započítává pouze ta doba, kdy je procesní aktivita vyžadována od žalovaného, resp. zastupitelského úřadu. Proto není možné do lhůty započítat přiměřenou dobu, kterou žalovaný zohlední s ohledem na zajištění nutných podkladů pro dostavení se k vyznačení víza za účelem převzetí (doklad o cestovním zdravotním pojištění ve smyslu § 180j zákona o pobytu cizinců), dobu ode dne vyznačení víza do dne, kdy se žalobkyně dostaví k žalovanému za účelem pořízení biometrických údajů potřebných k vyhotovení průkazu, a rovněž dobu ode dne, kdy žalovaný žalobkyni vyzve k převzetí zaměstnanecké karty, do dne, kdy se žalobkyně skutečně dostaví k jejímu převzetí.
22. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
23. Procesně úspěšné žalobkyni náleží proti žalovanému náhradu nákladů řízení. Žalobkyni vznikly náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení dále sestávají rovněž ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni 12 200 Kč k rukám jejího zástupce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. února 2025

David Raus v.r.
předseda senátu